

CC ONG

AJUDA AL DESENVOLUPAMENT

www.ccong.es

ESTIU 2014-2015 A ÀFRICA: BURKINA FASO

Andrea Juez

El dia 1 de Juliol del 2014, jo i tres amigues més, vàrem marxar (amb el suport de l'associació ccong) a Burkina Faso a realitzar un voluntariat durant un mes a Ziniaré, un poble a les afores de Ouagadougou.

Ho teníem tot força planejat, incloent cadascuna de les nostres expectatives d'ajut cap al país i d'enriquiment propi però, des del minut 1 en que ja t'hi trobes a l'avió en direcció a Burkina, tot canvia.

Vàrem fer escala al Marroc. Quan t'hi trobes dins del segon avió tot resulta sorprenent: idioma, vestimenta, olors, costums com la religió, alimentació.

No vam tenir problemes pels tràmits del visat però sí durant la recollida de l'equipatge. Allà va començar la nostra gran aventura. Vam estar esperant durant 30 minuts per si apareixia a la cinta

mecànica de l'aeroport de Ouagadougou que feia menys de 5 metres. Res. És doncs, quan vam haver d'emprar els nostres coneixements (nefasts) de francès per tal de denunciar la pèrdua. Sempre recordaré aquell moment. Vam entrar a una saleta que ens van indicar i vam estar explicant, gràcies al francès de l'Elisabet el que havia succeït. Només recordo tres coses: calor, mosquits i paciència. Són els tres elements claus que et persegueixen a l'Àfrica. 2:00 de la matinada, denuncia establerta. Ens decidim a marxar ja que l'Ousmane, el taxista i el nostre futur i gran amic ens esperava en el seu espectacular taxi verdós envoltat de 15 o 20 africans més. Increïble. Tots i cadascun d'ells ens van ajudar amb la resta d'equipatge que havia arribat bé de Barcelona i van començar a demanar-nos diners i més diners. Però es que el que no sabien és que nosaltres encara funcionàvem amb euros, i no amb aquells bitllets i monedes que semblaven pràcticament de joguina.

Brutal el moment taxi. Música africana i Ousmane cantant i ballant dins del cotxe i amb pluja i més pluja a l'exterior! Tot i que no sabés l'idioma, parlava i observava tot el que romania al meu voltant. Vam dirigir-nos a *les Lauries*, l'hostal on dormíem aquella nit. Tot era fosc i no es veia absolutament res. Contínuament m'anava rasant les parts del cos on els mosquits m'anaven picant.

Un cop allà, el vigilant de l'alberg ens va comentar que no esperaven a ningú aquella nit i que no hi havia cap habitació disponible per nosaltres. Encara em ric d'aquell moment on les quatre encara no havíem assimilat on hi érem i no teníem ni lloc on dormir. Primera trucada telefònica: Rafael. Entre ell, l'Elisabet i la senyoreta paciència, vam aconseguir arribar a un acord amb el vigilant i les monges de l'alberg i ens van donar dues habitacions.

Primera nit. Brutal! Vaig dormir amb la Cris. Vaig deixar la meva motxilla i vam començar a inspeccionar. Aquella habitació constava bàsicament de dos llits i una dutxa amb una galleda als peus. Plovia tant que estàvem mortes de por. A més a més vam tenir la mala sort de topar-nos amb una **CUCARACHA** gegant que no parava de moure's de costat a costat de l'habitació. Estàvem tan mortes de por que vam decidir dormir les dues al mateix llit, amb la mosquitera ben posada i amb 3 quilograms de Relec al nostre cos. No vaig poder dormir en tota la nit: calor i més calor, suor i brutícia per tot el meu cos.

Després de la gran crònica de la primera nit, la resta de dies foren molt diversos i molt divertits. Vam haver de romandre a Ouaga uns quants dies per veure si arribava la maleta de la nostra companya i ja finalment ens vam dirigir cap al poble on realitzàvem el voluntariat.

ZINIARÉ

Encara recordo l'entrada, 20 nens es disposaven a cada finestra del taxi demanant-nos que els hi compréssim plàtans, cacauets, pomes, mòbils, etc. Les seves cares em van impactar molt. No tenien absolutament res, anaven vestits amb roba trencada i tenien la carona plena de terra que s'anava remouent pel ven. La cultura, la gent, l'ambient és tan diferent que realment tens sensacions estranyes i moltes emocions juntes. Aquell moment va ser un dels mes durs que vaig tenir.

Entre les diferents activitats que realitzàvem amb els nens i trobem: neteja, organització, alimentació, i jugar i dona'ls-hi el que més necessitaven: carinyo. Cal dir que vaig acabar molt descontenta amb el tracte de les monges de l'orfanat. Tots els diners i les aportacions que se'ls hi dona no es veuen reflectides un cop arribes allà. Passen dels nens, intenten gastar el mínim d'aigua i de panyals. Mengen vitamines de desnutrició en papilla i potatges aigualits. Hi havia dies que ni dinaven.

També se'ls va proporcionar des de l'ONG unes rentadores per tal que netegessin la roba i facilitar el treball tan dur de les "mamis" (cada mami s'encarregava d'un grup de nens diàriament) i no es van utilitzar cap dia. És indignant. Les pobres mamis han de treballar sense parar i les monges no s'ocupen d'aquests nens mai. Fins i tot les mamis han de cuinar per elles.

Si us sóc sincera vaig acabar molt decepcionada amb la monja superiora Emili la qual només s'ocupava de quadrar els diners de l'associació i intentava tenir els mínims gastos possibles. És increïble el poder que tenen les monges en aquest país.

Els nens son el més maco que he vist mai. Hi ha de totes les edats. Des dels recents nascuts els quals necessiten molta atenció fins als més grans. És curiós perquè tots ells s'ajuden entre ells fins i tot un nen gran arriba a ser l'encarregat d'algun petit degut a la gran feinada que tenen les *super* mamis.

El que vaig notar és que estan molt mancats d'estima. Hi ha des del més mogut i trapella com el Camil (el meu nen preferit, és inevitable no tenir-ne un) fins al més tranquil i silenciós. Passar-t'hi allà setmanes i setmanes, em va suposar implicar-me el 100 per cent i estimar-los de tal forma que mai creuria que em passaria. Ara mateix escrivint recordo totes les carones al veurem i somriure contínuament. Vull tornar! És dur, perquè quan has de marxar has de tancar els ulls, ser freda i dir adéu per sempre. A més saps que aquests nens tornaran a la seva normalitat en poc temps i tots els progressos que has fet no han servit per res.

El poble és molt tranquil i preciós, la gent en tot el país és molt agraïda i fiable. De fet al tornar dèiem: Àfrica és més segur que Barcelona. No has de patir per si et roben o per algun altre perill. També cal dir que teníem a l'Abdul i l'Ousmane que ens protegien.

Allà al poble ens vam fer molt amigues de la perruquera del poble la Pascaline. És una noia de 26 anys adorable. Era com la nostra mami. Ens deia que podíem fer i que no. Fins i tot vam sortir de festa amb ella i la seva família. Les discoteques es diuen maquis. Són escenaris a l'aire lliure amb taules i cadires que tenen una espècie de tarima al centre amb un mirall. Els africans el que fan és beure Brakina (birra típica d'Àfrica) i quan estan animats s'hi posen a l'escenari davant del mirall i comencen a ballar. És fantàstic veure com ballen. Contínuament et quedes bocabadat amb els seus moviments i la seva agilitat. Realment ara entenc perquè diuen que els negres tenen el ritme en la sang. Ballar i sortir de nit per allà és una de les experiències que més recordo que m'impactés.

L'alberg està molt i molt bé. Ens van deixar la cuina per tal que cuinéssim el que compràvem a les tendes i al mercat. Tot i així del menjar vam acabar una mica, força, bastant, per no dir molt cansades. Només fas que menjar: pasta, arròs i truita. No tenen més varietat. El restaurant on vam al·lucinar més, és quan ens van dir que tenien molt menjar i era senzillament arròs de diferents mesures i amb diferents tipus de salsa. Sincerament trobes a faltar molt el menjar mediterrani. És un dels punts negatius que vam trobar. Tot i així ens era indiferent perquè estàvem massa felices dins del món africà.

Una altra activitat a fer és anar a missa. Se't posa la pell de gallina. Tots van amb les seves millors vestimentes i comencen a cantar i ballar de forma extravagant dins l'església. Només recordo a totes nosaltres cridar eufòriques i tots ells mirar-nos amb deteniment i riures i compartir aquell moment de felicitat amb nosaltres.

El pitjor moment fou haver-nos d'acomiar dels nostres nens i dic nostres perquè realment et sents així des del primer dia. Son nens feliços amb el poc que tenen i que t'entreguen tot l'amor que tenen. També va costar haver-nos de despedir dels nens del barri, de la Pascaline i la seva família. És com si t'arrenquesin el que ha estat la teva família durant tres setmanes intenses dia i nit. Horrible. Recordo mirar enrere del taxi i dir s'ha acabat, mai més en sabrem d'ells. Horrible!

En aquell moment ens endinsàvem a una altra nova aventura.

RUTA

Durant l'última setmana vam decidir anar-nos de ruta i visitar una mica més d'Àfrica. Vam demanar al millor amic de l'Ousmane que ens fes de guia i ens hi portés als llocs més idíl·lics del seu país i així va ser, vam anar amb canoa, amb moto, caminant, amb autobusos, etc. No tinc paraules per descriure aquells dies, tots van ser una grandíssima aventura. Realment val la pena gastar-se una mica més de diners perquè aquesta experiència t'enriqueix molt i et fa veure i conèixer amb la gent africana en primera persona. Això sí, la guitarra i unes cartes van de perles per l'espera, perquè Àfrica és el país amb més espera i paciència que requereix.

Els últims dies vam conèixer amb l'Abdoul i la seva família que era musulmana i estaven celebrant festes. Vam dutxar-nos amb cubells, feiem pipi als "banys" (forats al terra), vam dormir 4 en una habitació de 10 metres quadrats feta amb fang. Allà fou quan vam viure i conèixer realment com africanes.

A Ouagadougou hi ha més moviment i pots fer-hi més coses. Anar a sopar fora i després cantar i ballar i veure concerts en directe és molt típic i realment val molt la pena.

També m'agradaria ressaltar el tema de la higiene i la vestimenta. Contínuament estàs suant i doncs és primordial netejar-se bé per tal de no agafar alguna infecció o posar-se malalt. Cal dir que totes nosaltres en tot el viatge no vam tenir cap tipus de dificultat ni febre, ni mal de ventre, ni cap ensurt. El malarone no ens va comportar cap efecte secundari, potser sí que és veritat que totes teníem cada nit dos o tres somnis però ja està. Pel que fa a la vestimenta, cal dir que els primers dies vam seguir les indicacions que se'ns va donar a l'hora d'emprendre el viatge però davant la calor que teníem

vam acabar totes amb xancles, pantalons curts i camisetes de tirants, i no vam tenir cap problema. Potser és que érem massa ingènues i no ens adonàvem.

Només vull deixar clar que Àfrica és un viatge digne de recordar i digne de repetir.

Abans d'acabar la memòria, m'agradaria donar les gràcies a ccong per la seva dedicació i ajuda que se'ns va donar abans, durant i després del viatge, en particular en Rafael qui dedica moltes hores als voluntaris i voluntàries que decideixen viatjar i enriquir-se d'aquesta experiència.

Ah! I feu fotos, moltes, perquè veient-les tens el record més endins i gaudeixes mirant les fotografies i l'enriquidor i productiu que ha estat el teu viatge. Nosaltres entre les quatre en tenim unes 6.540 o així.

*Voluntariat junt amb Elisabeth Tora, Carla Valls i Cristina Boix.